

Arrest

nr. 203 728 van 9 mei 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. HOOYBERGHS
Azalealaan 25
2300 TURNHOUT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 juli 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat S. HOOYBERGHS, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 18 oktober 2015 België is binnengekomen, diende op 19 oktober 2015 een asielaanvraag in.

1.2. Op 18 juli 2017 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 18 juli 2017 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 19/10/2015
Overdracht CGVS: 27/10/2015

U werd gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 3 juli 2017 van 9u03 tot 12u09, bijgestaan door een tolk die het Dari machtig is. Uw advocaat, meester Depovere (loco meester Jonckers), was aanwezig van 9u09 tot 12u09.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 16 april 1986 in Khajar Khana, een dorp gelegen in het district Shiberghan van de provincie Jawzjan. U bent Turkmeen van etnische origine en soennitisch moslim. Rond uw twaalfde verhuisde u samen met uw moeder, uw broer en zus naar Pakistan. Uw vader stierf eerder dat jaar door de gevechten met de Taliban. In Pakistan maakte uw moeder tapijten en ging u nadien zelf ook aan de slag bij een tapijtenbedrijf. Rond het jaar 2005, toen u ongeveer twintig was, keerde u samen met uw moeder, broer en zus terug naar uw geboortedorp. U renoveerde het huis van uw familie en ging opnieuw aan de slag als tapijtenmaker. Begin 2011 opende u uw eigen elektronicazaak. Later dat jaar ging u als elektricien werken op een legerbasis in de provincie Kandahar via het bedrijf METAG, en liet u uw winkel tijdelijk in handen van uw broer. Begin 2012 keerde u terug naar uw dorp en ging u opnieuw aan de slag in uw eigen elektronicazaak.

In de zesde maand van 2015 kwam er op een ochtend een klant naar uw winkel voor een herstelling van zijn gsm. Nadat u zijn gsm hersteld had was deze klant heel tevreden. Vervolgens vroeg hij of u ook satellietantennes kon installeren. U bevestigde dit, waarop hij zei dat hij u over enkele dagen zou komen ophalen om een digitale satelliet te installeren bij zijn thuis. Drie à vier dagen later kwam diezelfde persoon u ophalen. Terwijl u de satelliet aan het installeren was bij zijn thuis kwamen er plots twee andere mannen aan. De persoon wiens satelliet u aan het installeren was vroeg u hierop om met deze mannen mee te gaan. Deze mannen stelden zich voor als leden van de Islamitische groepering en de Taliban. Ze zeiden dat u heel goed kon werken met elektriciteit en vroegen u om mee te gaan naar hun overste. Eerst weigerde u dit uit schrik, maar ze gaven u geen keuze en namen u mee op een motorfiets. Na een vijftal minuten rijden kwam u aan bij een soort huis. Daar ontmoette u de overste van de Taliban genaamd Q. I. Hij zei dat u met hen moest samenwerken voor het maken van hun radiotoestellen en landmijnen. Uit angst ging u hiermee akkoord, maar tegelijkertijd vroeg u of u eerst naar huis mocht gaan om te overleggen met uw vrouw en broer. Q. I. stemde hiermee in, maar waarschuwde dat hij u zou doden indien u niet zou terugkomen. Hierna bracht de persoon wiens satellietantenne u was gaan installeren terug naar uw winkel en zei hij dat u maar beter kon samenwerken met hen. Diezelfde avond vertelde u alles aan uw broer. Hij zei dat u, of u nu samenwerkte met de Taliban of niet, waarschijnlijk sowieso gedood zou worden en raadde u aan om snel te vluchten. Twee dagen later besprak u dit eveneens met het dorpschoofd en de ouderen van het dorp. Zij bevestigden dat uw leven in gevaar was en dat u moest vluchten. Nadien maakte u uw winkel nog leeg en zo'n drie à vier dagen later verliet u uiteindelijk het land. Eerst bracht uw broer u naar de bus om richting Kaboel te gaan. Vanuit Kaboel reisde u samen met andere klanten van de smokkelaar naar de provincie Nimroz. Daar stak u de grens over met Pakistan en nadien ook de grens met Iran. Vervolgens reisde u nog via Turkije, Griekenland, Macedonië, Oostenrijk, Hongarije en Duitsland. Op 18 oktober 2015 kwam u aan in België. De volgende dag meldde u zich aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken en verklaarde u zichzelf vluchteling.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw taskara of Afghaans identiteitsbewijs, de vergunning van uw winkel, twee huurcontracten van uw winkel, een brief van het dorpschoofd en de dorpsouderen waarin men uw problemen bevestigt, facturen van uw leveranciers, een certificaat van uw tewerkstelling bij METAG, foto's van u tijdens uw tewerkstelling voor METAG, foto's van u en uw eigen elektronicawinkel, foto's van uw gezin en uw huwelijk, een businesskaartje en de enveloppe waarin u deze documenten toegestuurd kreeg.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u de Taliban. De problemen die u verklaart te hebben met de Taliban zijn echter niet geloofwaardig.

Zo is het eerst en vooral eigenaardig dat u er niet in slaagt om deze problemen op correcte en consistente wijze in de tijd te situeren. Gevraagd wanneer precies deze klant naar uw winkel kwam wiens gsm u moest herstellen (en bij wie u nadien ook een satellietantenne moest gaan installeren), geeft u aan dat dit in de zesde maand van 2015 gebeurde (CGVS p. 11). Niet alleen is het opmerkelijk dat u de Westerse kalender gebruikt terwijl u over gebeurtenissen spreekt die zich in Afghanistan hebben afgespeeld, maar blijkt u de Afgaanse kalender ook niet bepaald te beheersen. Gevraagd welke maand het toen was, antwoordt u immers dat u denkt dat het 'aqrab' was. Nochtans is 'aqrab' niet de zesde maar wel de achtste maand van de Afgaanse kalender, en kwam ook de zesde maand van de Westerse kalender in het jaar 2015 niet overeen met de maand 'aqrab', maar wel met de maanden 'jawza' en 'saratani'. Bovendien valt de maand 'aqrab' middenin het herfstseizoen, ook voor uw regio in Afghanistan (informatie zie blauwe map), maar stelt u vreemd genoeg dat het destijds "het warme seizoen" was (CGVS p. 11). Wanneer u later tijdens het gehoor gevraagd wordt in welke maand u dan precies Afghanistan verlaten heeft, verwijst u dan weer naar de maand 'qaws' (CGVS p. 15) die inderdaad wel op de maand 'aqrab' volgt, maar lijkt u opnieuw helemaal niet te beseffen dat dit in feite de eerste wintermaand is van de Afgaanse kalender. In diezelfde context kan ook nog opgemerkt te worden dat u uw geboortedatum wel volledige in de Westerse kalender maar daarentegen helemaal niet in de Afgaanse kalender kent (CGVS p. 3), hetgeen op zijn minst bedenkelijk is. Gevraagd hoe u uw Westerse geboortedatum kent, stelt u dat u dit van uw moeder weet. Bizar genoeg verklaart u vervolgens dat "iedereen in Afghanistan de Westerse kalender kent" (CGVS p. 3), hetgeen het feit dat u de laatste tien jaar doorgebracht heeft in dit land (CGVS p. 4) behoorlijk in vraag stelt. Wat er ook van zij, een dergelijke gebrekkige en tegenstrijdige tijdssituering van uw asielmotieven aan de hand van de Afgaanse kalender, ondermijnt niet alleen hun maar ook uw persoonlijke geloofwaardigheid.

Voorts werden ook een aantal discrepanties vastgesteld tussen uw verklaringen op het CGVS en de bondige uiteenzetting van uw asielmotieven bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Zo verklaarde u bij de DVZ dat de twee personen die u uiteindelijk meenamen naar de Taliban u vroegen om voor hen te werken als techniker en u eveneens vroegen of u hun satelliet kon herstellen (zie vragenlijst CGVS ingevuld door een medewerker van de DVZ). Wanneer dit op het CGVS besproken werd, stelde u echter dat zij u enkel zeiden ze dat u met hen mee moest gaan naar hun overste omdat u technisch erg begaafd was (CGVS p. 12, 13). Gewezen op het feit dat u bij de DVZ ook verklaarde dat zij u vroegen of u hun satelliet kon herstellen, luidt uw reactie dat u tijdens dit interview alles slechts bondig mocht vertellen en geen details mocht geven (CGVS p. 13). U ontkent zelfs formeel dat deze twee personen u ooit gevraagd hebben om hun satelliet te herstellen, hetgeen deze opvallende discrepantie echter nog steeds niet verklaart. Bovendien stelde u bij de DVZ dat deze twee personen u vervolgens meenamen naar een "Talibandorp" (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ), terwijl u op het CGVS dan weer aangaf dat zij u louter naar een ander huis in hetzelfde dorp meenamen (CGVS p. 12). Geconfronteerd met deze afwijking in uw verklaringen, antwoordt u dat het interview bij de DVZ reeds twee jaar geleden plaatsvond en dat u destijds heeft aangegeven dat Dari niet uw moedertaal is en u hier wel problemen mee heeft (CGVS p. 13). Nochtans werd tijdens dit interview genoteerd dat u de tolk Dari perfect begreep (zie dossier DVZ, verklaring betreffende procedure p. 1), maar wanneer u hierop gewezen wordt haalt u dan weer aan dat u het niet zo goed kan spreken en dit toen ook gezegd heeft. Uw moeilijkheden om Dari te spreken werden echter nergens genoteerd tijdens het interview bij de DVZ, en ook tijdens het interview op het CGVS heeft u nooit gemeld dat u moeilijkheden had om zich uit te drukken, hoewel u aan het begin van het interview (toen u aanhaalde dat Dari niet uw moedertaal is en u misschien moeite ging hebben om sommige zaken volledig uit te drukken) erop gewezen werd om dit meteen te signaleren (CGVS p. 2). Bovendien werd u aan het begin van het gehoor op het CGVS gevraagd hoe uw interview bij de DVZ was verlopen, en maakte u hierbij evenmin melding van belangrijke taalproblemen die u had ervaren (CGVS p. 3). Dat u nu toch teruggrijpt naar deze taalkwestie, lijkt dan ook louter een middel om uw tegenstrijdigheden te minimaliseren, en ondermijnt opnieuw uw persoonlijke geloofwaardigheid. Daarnaast kan in deze context nog opgemerkt worden dat u het op CGVS plots heeft over het feit dat u landmijnen moest gaan maken voor de Taliban (CGVS p. 12, 13), hoewel u dit dan weer vreemd genoeg helemaal niet aanhaalde tijdens uw interview bij de DVZ (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ).

Los van de gebrekkige tijdssituering en de discrepanties in uw asielrelaas, kunnen er verder ook nog een aantal bemerkingen gemaakt worden wat betreft de algemene geloofwaardigheid. Zo verklaart u tegen de Taliban gezegd te hebben dat u eerst nog met uw broer en uw echtgenote moest overleggen vooraleer u met hen kon beginnen samenwerken. Opvallend genoeg vonden zij dit blijkbaar geen enkel probleem (CGVS p. 13), hoewel men u eerder nog overhaast en onder dwang had meegenomen (CGVS p. 11, 12). Gevraagd of u dan iets had afgesproken over hoe u hen iets ging laten weten, stelt u, althans in eerste instantie, dat dit niet het geval was (CGVS p. 14).

Gevraagd hoe zij dan gingen weten wat uw beslissing zou zijn, wijzigt u plots uw verklaringen en verklaart u dat u de eerste persoon, bij wie u de satelliet was moeten gaan installeren, telefonisch zou contacteren (CGVS p. 14). Wanneer u hem iets moest laten weten was echter niet bepaald (CGVS p. 15), hetgeen absoluut onaannemelijk is. Toen u gedurende de dagen nadien niets liet weten vond de Taliban dit bovendien vreemd genoeg ook geen reden om u opnieuw te komen opzoeken of u op een andere manier te contacteren (CGVS p. 15). Integendeel, u had zelfs nog de kans om met het dorps hoofd en de dorpsouderen te gaan spreken om hen te verwittigen dat u het land zou verlaten, en maakte u zowaar ook nog uw winkel leeg (CGVS p. 15). U had zelfs nog de tijd om naar Mazar-e Sharif te reizen om een deel van uw onverkochte spullen terug te geven aan uw leveranciers, en had daarenboven nog een ontmoeting met de eigenaar van uw winkel om het huurcontract stop te zetten (CGVS p. 16). De Taliban hield u klaarblijkelijk dus ook niet eens in de gaten nadat zij hun verzoek aan u hadden duidelijk gemaakt, wat behoorlijk haaks staat op de moeite die zij hadden gedaan om uw samenwerking te verkrijgen en uw asielrelaas opnieuw zeer ongeloofwaardig maakt.

Daarenboven blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat er geen sprake is van een geformaliseerd rekruteringsproces bij de Taliban en dat rekrutering onder dwang zelden tot nooit voorkomt. Rekrutering door de Taliban gebeurt hoofdzakelijk op vrijwillige basis door een gedeelde ideologische visie of uit economische overwegingen. Wanneer gedwongen rekrutering toch voorkomt gebeurt dit bovendien meestal in de familiale of tribale context, wanneer een stam- of familieleider of dorps hoofd besloten heeft zich aan de zijde van de opstandelingen te scharen, of via beïnvloeding van religieuze leiders of brainwashing in madrassas. Gedwongen rekrutering van individuele personen door Talibancommandanten, via directe of indirecte bedreiging van zijn persoon of zijn naasten, valt niet uit te sluiten maar is hier opnieuw eerder een uitzondering (info zie blauwe map administratief dossier CGVS).

Gelet op het geheel aan bovenstaande vaststellingen, dient het Commissariaat-Generaal te besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u voorgehouden problemen met de Taliban. U kan bijgevolg niet erkend worden als vluchteling in de zin van de Conventie van Genève, noch aanspraak maken op een status van subsidiaire bescherming zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegt ter ondersteuning van uw asielaanvraag doen geen afbreuk aan deze argumentatie. Uw taskara of Afghaans identiteitsbewijs ondersteunt louter uw identiteit en regio van herkomst, gegevens die hier vooralsnog niet ter discussie staan. De documenten en foto's betreffende uw winkel en uw werk voor het bedrijf METAG ondersteunen louter uw professionele verleden in Afghanistan na uw terugkeer uit Pakistan, elementen die vooralsnog evenmin in twijfel getrokken worden. De familie- en huwelijksfoto's verwijzen louter naar uw familiale situatie. Het enige document dat betrekking heeft op de door u voorgehouden problemen met de Taliban is de brief van het dorps hoofd en de dorpsouderen waarin zij uw problemen bevestigen, hetgeen echter een document met een zeer gesolliciteerd karakter betreft. Bovendien kan deze brief eender waar en wanneer, door eender wie en om eender welke reden opgesteld zijn, en volstaat dit document op zich absoluut niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas ongedaan te maken. Daarenboven blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief. Afghaanse documenten kunnen enkel een bevestigende aanvulling vormen op een geloofwaardig asielrelaas, hetgeen in casu niet het geval is.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen.

Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Shiberghan, in de provincie Jawzjan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Jawzjan province van 25 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Jawzjan behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat insurgents~ de laatste jaren actief meer actief zijn geworden in meerdere districten van Jawzjan. De veiligheidssituatie in Jawzjan wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Niettegenstaande bepaalde districten in de provincie Jawzjan als onveilig kunnen bestempeld worden, blijkt uit dezelfde informatie ook dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie regionaal erg verschillend zijn. Het conflict-gerelateerd geweld is er immers hoofdzakelijk geconcentreerd in drie zuidwestelijke districten en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Ook wat uw district Shiberghan betreft, dient opgemerkt te worden dat het aantal veiligheidsincidenten er beperkt is.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Shiberghan van de provincie Jawzjan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

"SCHENDING VAN ARTIKEL 1 VAN HET VERDRAG VAN GENÈVE VAN 28 JULI 1951 EN HET AANVULLEND PROTOCOL VAN 31 JANUARI 1967 BETREFFENDE DE STATUS VAN VLUCHTELINGEN, SCHENDING VAN ARTIKEL 48/3 VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN & SCHENDING VAN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT EN VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL ALS ALGEMENE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR"

"SCHENDING VAN ARTIKEL 48/4 VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN & SCHENDING VAN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT ALS ALGEMEEN BEGINSEL VAN BEHOORLIJK BESTUUR".

Wat de vluchtelingenstatus betreft, betwist verzoeker de motivering van de bestreden beslissing als volgt:

"□ In een eerste argument stelt de bestreden beslissing dat verzoeker er niet in zou slagen om zijn problemen op correcte en consistente wijze in de tijd te situeren.

Bij nader toezien blijkt de commissaris-generaal verzoeker te verwijten dat hij de Westerse kalender gebruikt en moeilijkheden heeft om de Afghaanse kalender te gebruiken.

Dit hoeft evenwel niet te verbazen. Verzoeker heeft zijn jeugd doorgebracht in Pakistan. Hij is opgegroeid in Pakistan. Verzoeker heeft verhaald dat hij op zijn 12^e samen met zijn moeder naar Pakistan verhuisd is en pas rond zijn 20^e levensjaar naar Afghanistan is teruggekeerd. Dit betekent dat hij grotendeels in Pakistan is opgegroeid, waar de Afghaanse kalender niet wordt gebruikt.

Er is geen sprake van een gebrekkige of tegenstrijdige tijdssituering. Verzoeker heeft enkel moeilijkheden met de Afghaanse kalender, niet met de tijdssituering in de Westerse kalender.

Het argument gaat dan ook niet op.

□ Verzoekers moedertaal is het Turkmeens.

Niettegenstaande Turkmeens verzoekers moedertaal is, werd hij nooit verhoord met bijstand van een tolk Turkmeens.

Zowel het verhoor bij Dienst Vreemdelingenzaken als het verhoor bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geschieden met bijstand van een tolk Dari.

Waar verzoeker geen grote problemen ondervindt om te begrijpen wat in het Dari wordt gezegd, heeft hij wel problemen om zichzelf in deze taal correct uit te drukken.

Tijdens het verhoor heeft verzoeker dit ook duidelijk gemaakt:

"Heeft u nog vragen voor we beginnen?"

Turkmeens is mijn moedertaal. Ik zal misschien wat zaken niet 100% procent kunnen uitleggen in het Dari.

Begrijpt u de tolk en het Dari goed?"

Ja" (verhoorverslag p. 2)

Er is een verschil tussen een taal begrijpen en zichzelf, met alle nuances, kunnen uitdrukken in een taal. Dit wordt door het Commissariaat-generaal genegeerd.

Bijkomend dient er ook rekening mee te worden gehouden dat verzoeker een stille, verlegen, schuchtere persoonlijkheid is, die zeer weinig woorden gebruikt.

In het licht hiervan is de discrepantie die de bestreden beslissing ontwaart tussen de verklaring van verzoeker op DVZ en de verklaring op het CGVS volstrekt verwaarloosbaar. Alleszins is ze absoluut onvoldoende om het relaas van verzoeker als ongeloofwaardig te bestempelen.

De bestreden beslissing gaat trouwens tegen de eigen dossierstukken in waar gesteld wordt dat verzoeker nooit zou gemeld hebben dat hij moeilijkheden heeft om zich uit te drukken in het Dari. Verzoeker heeft zowel bij DVZ als op het CGVS gemeld dat Turkmeens zijn moedertaal is. Zoals hierboven wordt vermeld, heeft verzoeker wel degelijk gemeld dat hij zich niet altijd helemaal correct kan uitdrukken in het Dari – zij het op zijn eigen voorzichtige schuchtere manier. De commissaris-generaal gaat er foutief van uit dat een taal goed begrijpen hetzelfde is als zichzelf goed kunnen uitdrukken in een taal.

☐ *De bestreden beslissing stelt niet twifelen aan de identiteit en regio van herkomst van verzoeker, evenmin aan zijn professionele verleden.*

Tevens stelt de bestreden beslissing dat gedwongen rekrutering door de Taliban zelden tot nooit voorkomt.

Nochtans betekent dit niet dat dit nooit voorkomt.

Bovendien, en in tegenstelling met de stelling dat dwang weinig voorkomt, acht de bestreden beslissing het ongeloofwaardig dat de Taliban aan verzoeker enige tijd zou gegund hebben en verzoeker niet meer en sneller onder druk zou hebben gezet en in de gaten zou hebben gehouden.

Dit is uiteraard contradictorisch. De motivering van de bestreden beslissing is intrinsiek tegenstrijdig.

Bovendien stelt de bestreden beslissing anderzijds dan weer dat rekrutering van individuele personen door talibancommandanten via bedreiging niet uit te sluiten valt.

Met andere woorden, de bestreden beslissing geeft zelf aan dat het asielrelaas van verzoeker best wel eens waar kan zijn.

Over welke vorm en ernst de bedreiging aanneemt, spreekt de bestreden beslissing zich niet uit. Met andere woorden, het is best mogelijk dat deze de vorm en ernst aanneemt die verzoeker heeft verhaald.

Er zijn dus absoluut geen redenen aanwezig om het asielrelaas van verzoeker als ongeloofwaardig te bestempelen.

De door de commissaris-generaal aangehaalde elementen zijn alleszins ruimschoots onvoldoende om de bestreden beslissing op afdoende wijze te kunnen motiveren.”

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, betoogt verzoeker het volgende:

“De bestreden beslissing stelt aldus zelf dat het geweld hoofdzakelijk geconcentreerd is in drie zuidwestelijke districten; Welnu, deze drie zuidwestelijke districten zijn Darzab, Qushtepa en Shiberghan. Dit laatste is het district waaruit verzoeker afkomstig is.

Anderzijds blijkt uit de informatie waarop de bestreden beslissing zich beroept – COI Focus, Afghanistan. Security information in Jawzjan province, 28 april 2017, toegevoegd aan het administratief dossier – dat de algemene veiligheidssituatie in de provincie verslechterd is sinds begin 2015.

“An anonymous source in Kabul stated that due to a large number of AGE's (Antigovernment elements) infiltrating the province from Balkh, Sar-e Pul and Faryab, the security situation in Jawzjan deteriorated from the start of 2015.” (COI Focus, Afghanistan. Security information in Jawzjan province, 28 april 2017, p. 6)

“From 1 September 2016 tot 28 February 2017, Jawzjan Province counted 155 security incidents.

(...)

The following table presents the number of security incidents per district in Jawzjan

Province:

Qush Tepa 49

Darzab 43

Shiberghan 29

Fayzabad 14

Aqcha 7

Mingajik 4

Khwajadukoh 4

Khanaqa 3

Mardyan 1

Khamyab 1

UNAMA reported 1.362 civilian casualties (384 deaths and 978 injured) in 2016 in the northern region, which comprises five provinces, including Jawzjan, an increase by 58 per cent compared to 2015 when UNAMA reported 862 casualties (298 deaths and 564 injured). (COI Focus, Afghanistan. Security information in Jawzjan province, 28 april 2017, p. 11-12)

Dit bevestigt dat drie (zuidwestelijke) districten als onveilig kunnen bestempeld worden: Qush Tepa, Darzab en Shiberghan. Er is een groot verschil in aantal veiligheidsincidenten ten aanzien van de andere districten van de provincie.

Waar de bestreden beslissing zelf stelt dat bepaalde districten in de provincie Jawzjan als onveilig kunnen bestempeld worden, en dat het in concreto gaat om de drie zuidwestelijke districten, waaronder Shiberghan, is het kennelijk onredelijk om hieruit de conclusie te trekken dat er in Shiberghan actueel geen reëel risico zou bestaan op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48, §2,c van de Vreemdelingenwet.

Bovendien bevestigen andere rapporten dat de situatie in het district Shiberghan onveilig is. Uit het rapport EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan Security Situation blijkt dat het district Shiberghan veruit het hoogst aantal veiligheidsincidenten kende van alle districten in de provincie Jawzjan, dit voor de periode januari 2015 tot augustus 2015 (EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan Security Situation, p. 141 - stuk 2)

Niettegenstaande al deze overwegingen, komt de bestreden beslissing tot de tegenstrijdige conclusie dat er in het district Shiberghan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Dit is volstrekt onredelijk. De bestreden beslissing is alleszins niet afdoende gemotiveerd.

Gelet op de algemene situatie van onveiligheid in Shiberghan, waar verzoeker woonde, kan de conclusie niet anders zijn dan dat verzoeker een risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48, §2, b en c van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen."

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker een uittreksel uit het EASO rapport "Afghanistan Security Situation" van januari 2016.

2.1.3. In een aanvullende van 29 maart 2018 voegt de commissaris-generaal een uittreksel uit het EASO rapport "Afghanistan Security Situation" van december 2017.

2.2. De Raad onderzoekt verzoekers verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. Aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.3. Wat de vluchtelingenstatus betreft, kan verzoeker vooreerst niet worden bijgetreden dat het logisch is dat hij de Afghaanse kalender niet beheerst. Verzoeker woonde immers tot zijn twaalfde in Afghanistan en opnieuw vanaf zijn twintigste tot zijn negentwintigste, zodat hij voornamelijk bekend moet zijn met de Afghaanse kalender. Hij weerlegt de motivering van de bestreden beslissing op dit punt niet en gaat gemakshalve voorbij aan de overige vaststellingen hierover.

Verzoekers tweede punt van kritiek heeft betrekking op het feit dat hij nooit werd gehoord met de bijstand van een tolk Turkmeens. De Raad stelt echter vast dat er geen juridische grondslag bestaat voor het horen in de moedertaal van verzoeker. Verzoeker brengt die overigens ook niet aan. Het is immers enkel van belang dat verzoeker werd gehoord in een taal die hij voldoende beheerst om de problemen die hebben geleid tot zijn vlucht te verwoorden en om hierover vragen te beantwoorden.

Bij aanvang van de procedure werd weliswaar vastgesteld dat verzoekers moedertaal Turkmeens is, maar dat hij de tolk Dari perfect begrijpt (Dossier overgemaakt aan het CGVS, stuk 19, "*Verklaring betreffende de procedure*"). Ook uit het CGVS-gehoorverslag en tijdens het horen ter terechtzitting blijkt verzoeker geen enkele moeite te hebben met het gebruik van een tolk Dari, zodat verzoeker geenszins aantoonde dat hij problemen heeft om zichzelf in deze taal correct uit te drukken. In elk geval faalt verzoekers argumentatie dat de tegenstrijdigheden in zijn verklaringen zich beperkten tot nuances. De moeilijkheden om Dari te spreken vinden geen neerslag in het DVZ-interview of de CGVS-vragenlijst. Ook tijdens het CGVS-interview heeft verzoeker slechts aan het begin aangehaald dat Dari niet zijn moedertaal is, waardoor hij misschien moeite ging hebben om sommige zaken volledig uit te drukken. Verzoeker werd erop gewezen om dit dan meteen te signaleren (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 2). Bovendien bevestigde verzoeker dat zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken goed was verlopen, en maakte hij hierbij evenmin melding van taalproblemen (*ibid.*, p. 3).

Tot slot gaat verzoeker in op de genuanceerde paragraaf met betrekking tot de algemene achtergrondinformatie over de gedwongen rekrutering door de taliban. Hij laat echter de motivering waarom zijn persoonlijk relaas niet aannemelijk wordt geacht ongemoeid. Aangezien verzoeker enkel van mening is dat zijn relaas mogelijks wel zou kunnen passen in het feit dat rekrutering van individuele personen door talibancommandanten via bedreiging niet uit te sluiten valt, weerlegt hij geenszins de bemerkingen die de commissaris-generaal heeft over zijn persoonlijke relaas.

De motieven van de bestreden beslissing zijn correct, pertinent en vinden steun in het administratief dossier. Verzoekers betoog doet er geen afbreuk aan. De Raad herneemt dan ook de motivering van de bestreden beslissing:

"Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u de Taliban. De problemen die u verklaart te hebben met de Taliban zijn echter niet geloofwaardig.

Zo is het eerst en vooral eigenaardig dat u er niet in slaagt om deze problemen op correcte en consistente wijze in de tijd te situeren. Gevraagd wanneer precies deze klant naar uw winkel kwam wiens gsm u moest herstellen (en bij wie u nadien ook een satellietantenne moest gaan installeren), geeft u aan dat dit in de zesde maand van 2015 gebeurde (CGVS p. 11). Niet alleen is het opmerkelijk dat u de Westerse kalender gebruikt terwijl u over gebeurtenissen spreekt die zich in Afghanistan hebben afgespeeld, maar blijkt u de Afghaanse kalender ook niet bepaald te beheersen. Gevraagd welke maand het toen was, antwoordt u immers dat u denkt dat het 'aqrab' was. Nochtans is 'aqrab' niet de zesde maar wel de achtste maand van de Afghaanse kalender, en kwam ook de zesde maand van de Westerse kalender in het jaar 2015 niet overeen met de maand 'aqrab', maar wel met de maanden 'jawza' en 'saran'. Bovendien valt de maand 'aqrab' middenin het herfstseizoen, ook voor uw regio in Afghanistan (informatie zie blauwe map), maar stelt u vreemd genoeg dat het destijds "het warme seizoen" was (CGVS p. 11). Wanneer u later tijdens het gehoor gevraagd wordt in welke maand u dan precies Afghanistan verlaten heeft, verwijst u dan weer naar de maand 'qaws' (CGVS p. 15) die inderdaad wel op de maand 'aqrab' volgt, maar lijkt u opnieuw helemaal niet te beseffen dat dit in feite de eerste wintermaand is van de Afghaanse kalender. In diezelfde context kan ook nog opgemerkt te worden dat u uw geboortedatum wel volledige in de Westerse kalender maar daarentegen helemaal niet in de Afghaanse kalender kent (CGVS p. 3), hetgeen op zijn minst bedenkelijk is. Gevraagd hoe u uw Westerse geboortedatum kent, stelt u dat u dit van uw moeder weet. Bizar genoeg verklaart u vervolgens dat "iedereen in Afghanistan de Westerse kalender kent" (CGVS p. 3), hetgeen het feit dat u de laatste tien jaar doorgebracht heeft in dit land (CGVS p. 4) behoorlijk in vraag stelt. Wat er ook van zij, een dergelijke gebrekkige en tegenstrijdige tijdssituering van uw asielmotieven aan de hand van de Afghaanse kalender, ondermijnt niet alleen hun maar ook uw persoonlijke geloofwaardigheid.

Voorts werden ook een aantal discrepanties vastgesteld tussen uw verklaringen op het CGVS en de bondige uiteenzetting van uw asielmotieven bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Zo verklaarde u bij de DVZ dat de twee personen die u uiteindelijk meenamen naar de Taliban u vroegen om voor hen te werken als techniker en u eveneens vroegen of u hun satelliet kon herstellen (zie vragenlijst CGVS ingevuld door een medewerker van de DVZ). Wanneer dit op het CGVS besproken werd, stelde u echter dat zij u enkel zeiden ze dat u met hen mee moest gaan naar hun overste omdat u technisch erg begaafd was (CGVS p. 12, 13). Gewezen op het feit dat u bij de DVZ ook verklaarde dat zij u vroegen of u hun satelliet kon herstellen, luidt uw reactie dat u tijdens dit interview alles slechts bondig mocht vertellen en geen details mocht geven (CGVS p. 13). U ontkent zelfs formeel dat deze twee personen u ooit gevraagd hebben om hun satelliet te herstellen, hetgeen deze opvallende discrepantie echter nog steeds niet verklaart.

Bovendien stelde u bij de DVZ dat deze twee personen u vervolgens meenamen naar een "Talibandorp" (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ), terwijl u op het CGVS dan weer aangaf dat zij u louter naar een ander huis in hetzelfde dorp meenamen (CGVS p. 12). Geconfronteerd met deze afwijking in uw verklaringen, antwoordt u dat het interview bij de DVZ reeds twee jaar geleden plaatsvond en dat u destijds heeft aangegeven dat Dari niet uw moedertaal is en u hier wel problemen mee heeft (CGVS p. 13). Nochtans werd tijdens dit interview genoteerd dat u de tolk Dari perfect begreep (zie dossier DVZ, verklaring betreffende procedure p. 1), maar wanneer u hierop gewezen wordt haalt u dan weer aan dat u het niet zo goed kan spreken en dit toen ook gezegd heeft. Uw moeilijkheden om Dari te spreken werden echter nergens genoteerd tijdens het interview bij de DVZ, en ook tijdens het interview op het CGVS heeft u nooit gemeld dat u moeilijkheden had om zich uit te drukken, hoewel u aan het begin van het interview (toen u aanhaalde dat Dari niet uw moedertaal is en u misschien moeite ging hebben om sommige zaken volledig uit te drukken) erop gewezen werd om dit meteen te signaleren (CGVS p. 2). Bovendien werd u aan het begin van het gehoor op het CGVS gevraagd hoe uw interview bij de DVZ was verlopen, en maakte u hierbij evenmin melding van belangrijke taalproblemen die u had ervaren (CGVS p. 3). Dat u nu toch teruggrijpt naar deze taalkwestie, lijkt dan ook louter een middel om uw tegenstrijdigheden te minimaliseren, en ondermijnt opnieuw uw persoonlijke geloofwaardigheid. Daarnaast kan in deze context nog opgemerkt worden dat u het op CGVS plots heeft over het feit dat u landmijnen moest gaan maken voor de Taliban (CGVS p. 12, 13), hoewel u dit dan weer vreemd genoeg helemaal niet aanhaalde tijdens uw interview bij de DVZ (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ).

Los van de gebrekkige tijdssituering en de discrepanties in uw asielrelaas, kunnen er verder ook nog een aantal bemerkingen gemaakt worden wat betreft de algemene geloofwaardigheid. Zo verklaart u tegen de Taliban gezegd te hebben dat u eerst nog met uw broer en uw echtgenote moest overleggen vooraleer u met hen kon beginnen samenwerken. Opvallend genoeg vonden zij dit blijkbaar geen enkel probleem (CGVS p. 13), hoewel men u eerder nog overhaast en onder dwang had meegenomen (CGVS p. 11, 12). Gevraagd of u dan iets had afgesproken over hoe u hen iets ging laten weten, stelt u, althans in eerste instantie, dat dit niet het geval was (CGVS p. 14). Gevraagd hoe zij dan gingen weten wat uw beslissing zou zijn, wijzigt u plots uw verklaringen en verklaart u dat u de eerste persoon, bij wie u de satelliet was moeten gaan installeren, telefonisch zou contacteren (CGVS p. 14). Wanneer u hem iets moest laten weten was echter niet bepaald (CGVS p. 15), hetgeen absoluut onaannemelijk is. Toen u gedurende de dagen nadien niets liet weten vond de Taliban dit bovendien vreemd genoeg ook geen reden om u opnieuw te komen opzoeken of u op een andere manier te contacteren (CGVS p. 15). Integendeel, u had zelfs nog de kans om met het dorps hoofd en de dorpsouderen te gaan spreken om hen te verwittigen dat u het land zou verlaten, en maakte u zowaar ook nog uw winkel leeg (CGVS p. 15). U had zelfs nog de tijd om naar Mazar-e Sharif te reizen om een deel van uw onverkochte spullen terug te geven aan uw leveranciers, en had daarenboven nog een ontmoeting met de eigenaar van uw winkel om het huurcontract stop te zetten (CGVS p. 16). De Taliban hield u klaarblijkelijk dus ook niet eens in de gaten nadat zij hun verzoek aan u hadden duidelijk gemaakt, wat behoorlijk haaks staat op de moeite die zij hadden gedaan om uw samenwerking te verkrijgen en uw asielrelaas opnieuw zeer ongeloofwaardig maakt.

Daarenboven blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat er geen sprake is van een geformaliseerd rekruteringsproces bij de Taliban en dat rekrutering onder dwang zelden tot nooit voorkomt. Rekrutering door de Taliban gebeurt hoofdzakelijk op vrijwillige basis door een gedeelde ideologische visie of uit economische overwegingen. Wanneer gedwongen rekrutering toch voorkomt gebeurt dit bovendien meestal in de familiale of tribale context, wanneer een stam- of familie leider of dorps hoofd besloten heeft zich aan de zijde van de opstandelingen te scharen, of via beïnvloeding van religieuze leiders of brainwashing in madrassas. Gedwongen rekrutering van individuele personen door Talibancommandanten, via directe of indirecte bedreiging van zijn persoon of zijn naasten, valt niet uit te sluiten maar is hier opnieuw eerder een uitzondering (info zie blauwe map administratief dossier CGVS).

Gelet op het geheel aan bovenstaande vaststellingen, dient het Commissariaat-Generaal te besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u voorgehouden problemen met de Taliban. U kan bijgevolg niet erkend worden als vluchteling in de zin van de Conventie van Genève [...].

De documenten die u neerlegt ter ondersteuning van uw asielaanvraag doen geen afbreuk aan deze argumentatie. Uw taskara of Afgaans identiteitsbewijs ondersteunt louter uw identiteit en regio van herkomst, gegevens die hier vooralsnog niet ter discussie staan. De documenten en foto's betreffende uw winkel en uw werk voor het bedrijf METAG ondersteunen louter uw professionele verleden in Afghanistan na uw terugkeer uit Pakistan, elementen die vooralsnog evenmin in twijfel getrokken

worden. De familie- en huwelijksfoto's verwijzen louter naar uw familiale situatie. Het enige document dat betrekking heeft op de door u voorgehouden problemen met de Taliban is de brief van het dorps hoofd en de dorpsouderen waarin zij uw problemen bevestigen, hetgeen echter een document met een zeer gesolliciteerd karakter betreft. Bovendien kan deze brief eerder waar en wanneer, door eerder wie en om eerder welke reden opgesteld zijn, en volstaat dit document op zich absoluut niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas ongedaan te maken. Daarenboven blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief. Afghaanse documenten kunnen enkel een bevestigende aanvulling vormen op een geloofwaardig asielrelaas, hetgeen in casu niet het geval is."

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is. Dit blijkt genoegzaam uit de UNHCR's "Eligibility Guidelines for assessing the International protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016.

De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing terecht als volgt:

"Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Jawzjan province van 25 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Jawzjan behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat insurgents- de laatste jaren actief meer actief zijn geworden in meerdere districten van Jawzjan. De veiligheidssituatie in Jawzjan wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Niettegenstaande bepaalde districten in de provincie Jawzjan als onveilig kunnen bestempeld worden, blijkt uit dezelfde informatie ook dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie regionaal erg verschillend zijn. Het conflict-gerelateerd geweld is er immers hoofdzakelijk geconcentreerd in drie zuidwestelijke districten en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Ook wat uw district Shiberghan betreft, dient opgemerkt te worden dat het aantal veiligheidsincidenten er beperkt is.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Shiberghan van de provincie Jawzjan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

De commissaris-generaal brengt in een aanvullende nota het “*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation*” van december 2017 bij, waarin deze informatie genoegzaam bevestigd wordt.

Verzoeker steunt zich evenzeer op de informatie die zich reeds in het administratief dossier bevindt. Hij voegt een uittreksel uit een rapport van EASO, maar dit dateert van januari 2016. Verzoeker brengt bijgevolg geen concrete elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Shiberghan in de provincie Jawzjan gemaakt door de commissaris-generaal.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in het district Shiberghan in de provincie Jawzjan als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoekers asielaanvraag ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan vooreerst dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

Verzoeker voert geen andere redenen aan waarom hij niet kan terugkeren naar het district Shiberghan in de provincie Jawzjan.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar de stad Jalalabad een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend achttien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP